

ZPRAVODAJ

Duben 2021

Pár slov na úvod...

Podívej se, nemá čepičku

V době, kdy zvířata mluvila lidskou řečí, povídá medvěd vlkovi: „Pojď, zbijeme zajíce.“ „A proč?“ na to vlk. „Protože nemá čepičku.“ a jak řekli, tak udělali. Několikrát. Třetí den to začala být nuda. „Zkusíme inovaci,“ navrhl vlk, „budeme po zajíci chtít cigarety, sparty. Když nám nabídne měkké, budeme chtít tvrdé a naopak. A protože nám nevyhoví, tak ho zmlátíme.“ Spokojeni sami se sebou vyrazili. „Zajíci, naval cíga, sparty!“ Zajíc sáhne do kapsy, vytáhne dvě krabičky s ložkou a zeptá se: „Chcete tvrdé, nebo měkké?“ Vlka to zarazí, chce to vzdát, ale medvěd ho chytne za rameno. „Podívej se, nemá čepičku...“

...

„Pojďme, zařízneme Gymnázium pod Svatou Horou.“ „A proč?“ „Protože v Příbrami jsou gymnázia dvě.“ Takto jednoduché vysvětlení by neobstálo ani v dobách mluvícího medvěda, vlka a zajíce. Tak vznikla tabulka přepočítávající počet gymnaziálních míst na deset tisíc obyvatel. A počáteční senzační číslo, dokazující velký počet gymnazistů na Příbramsku, se velmi brzy ukázalo jako chybné, několikrát, a před náš region se v počtu gymnazistů začaly dostávat jiné oblasti Středočeského kraje. Nevadí, což takhle poukázat na to, že se v Příbrami ke gymnaziálnímu studiu dostávají žáci s malým počtem bodů. Zase vedle, s obdobnými výsledky byli přijati žáci i na Anglické gymnázium v Praze. A co výsledky u maturit. Tam se bude hodit pouze statistika zahrnující srovnávání nesrovnatelného, tedy profilových zkoušek. Ale kde je vůle, je i cesta.

29. března 2021 bylo středočeským krajským zastupitelstvem rozhodnuto de facto o zrušení Gymnázia pod Svatou Horou, a to k 1. září 2022. „A proč?“ „Protože v Příbrami jsou gymnázia dvě.“

Pavel Karnet

Ohlédnutí a poděkování

Máme za sebou tři měsíce intenzivních jednání, rozhovorů, diskusí, sběru podpisů, výměny dopisů i argumentů. To vše v reakci na plán optimalizace gymnaziálního vzdělávání v Příbrami, s nímž oficiálně přijel v pondělí 18. ledna 2021 seznámit ředitele obou gymnázií radní Středočeského kraje Milan Vácha. Jako zástupci pedagogického sboru zvolení do Školské rady bychom velmi rádi poděkovali všem, kteří se do boje o zachování Gymnázia pod Svatou Horou zapojili. Velmi si také vážíme podpory žáků, rodičů, odborníků i veřejnosti, kterým celá situace nebyla lhostejná a kteří se rozhodli svůj názor vyjádřit. Vždyť jen petici proti slučování osobně podepsalo na některém z petičních míst 1933 osob, a to v době, kdy platila velmi přísná protiepidemická opatření vč. omezení pohybu.

Rádi bychom vyjádřili poděkování paní Andree Hrazdírové, která má náš velký obdiv nejen za vytrvalost a energii, s níž naši školu bránila. Velmi si také vážíme obrovské pomoci paní Mariky Pánkové nebo paní Kateřiny Habrové Jobekové, které svými aktivitami také intenzivně přispěly k podpoře školy ve snaze odvrátit plánované kroky zřizovatele. Řadu argumentů, podkladů a materiálů jsme také získali díky skvělé publicistické práci pana Tomáše Moslera, kterému také patří naše poděkování.

Výrazně se do boje o své gymnázium zapojili také žáci. Prostřednictvím svých zástupců ukázali, že i oni mají svůj hlas, samostatně zorganizovali a uskutečnili více než tříhodinovou online diskusi s radním Váchou a nepolevili ani v „cílové rovině“, když se zúčastnili jednání zastupitelstva kraje dne 29. 3. 2021, aby i osobně apelovali na zastupitele.

Nehledě na výsledek hlasování a rozhodnutí zastupitelů Středočeského kraje, kteří návrh optimalizace schválili, vyjádřená podpora ze strany veřejnosti a aktivity našich studentů nás velmi těší a naplňují naději, že svou práci vykonáváme dobře, v čemž samozřejmě budeme pokračovat i v dalším období.

Hana Malátková, Jakub Konečný

Nejen vzdělávání je důležité

Žijeme ve zvláštní době. Pandemie se podepsala na nás všech.

Chtěla bych se zamyslet nad našimi studenty. Vůbec to nemají lehké. Nemohou se setkávat, účastní se online výuky, poznali v rodinách krutost onemocnění...

Další jejich životní zkouškou bylo sledování úsilí politiků o zrušení našeho gymnázia. Dokázali se v této nelehké době semknout. Vytvořili samostatně video na podporu existence školy, psali články do novin. Svými kultivovanými projevy byli schopni diskutovat s krajskými politiky. Projevovali slušnost a sounáležitost. Nebyli k situaci lhostejní!

Jsem na naše studenty hrdá!

Eva Šálková

Radostná zpráva v neradostných časech

V této době je více než kdy jindy potřeba sdílet každý kousek radosti a učitelé i studenti Gymnázia pod Svatou Horou k ní mají velký důvod.

Naší škole se podařilo uspět se žádostí, a tak se stáváme do roku 2027 akreditovanou školou v programu Erasmus+.

Národní agentura a potažmo Evropská komise udělením akreditace říká, že Plán Erasmus, který má Gymnázium pod Svatou Horou na následujících sedm let vytvořen a který byl základem pro hodnocení žádosti, je vysoce kvalitní, ambiciózní a reálně uskutečnitelný. Říká, že naše škola ví, kam se chce rozvíjet, a má i jasnou představu o tom, jak jí v tom mohou pomoci evropské granty. V našem Plánu rozvoje jsou zahrnuty aktivity týkající se studentů, učitelů i veřejnosti. Akreditace umožňuje dlouhodobé a stabilní financování a lepší plánování aktivit do budoucna.

Pevně věříme, že se z tohoto velkého úspěchu, který slibuje možnost využití nemalých finančních prostředků pro naše studenty i učitele, budeme moci radovat přinejmenším do roku 2027.

K. Nosková, H. Malátková, J. Konečný

Nejen žáci se vzdělávají online

Distanční vzdělávání, aktuálně probíhající na Gymnáziu pod Svatou Horou, se netýká jen žáků. Stejně jako každý školní rok i v tom letošním se vyučující dále vzdělávají na seminářích dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků. V rámci projektu „Vzdělávání na GSHPB“, který byl zahájen ve školním roce 2019/2020 a pokračuje i v tom současném, bylo již uskutečněno 19 seminářů. Zúčastnilo se jich 16 vyučujících. Na podzim ještě proběhly tři prezenční semináře pro vyučující anglického a německého jazyka, od listopadu se distančních kurzů zúčastnili Mgr. Kalíková (německý jazyk), Mgr. Křesinová (čtenářská gramotnost), Mgr. Lusaku (deskové a online hry při výuce cizích jazyků), Mgr. Malátková (anglický jazyk), dr. Konečný (digitální technologie v jazykovém vzdělávání), Mgr. Vocílková (osobnostní a sociální rozvoj – typologie MBTI). Do konce školního roku mají vyučující v plánu zúčastnit se ještě vzdělávacích programů zaměřených na rozvoj projektové výuky, práce se slovní zásobou v německém jazyce a dalších oblastí vzdělávání v cizích jazycích.

Věříme, že znalosti a dovednosti, které vyučující absolvováním seminářů získají, se projeví jak ve zkvalitnění a zefektivnění aktuální distanční formy výuky, tak i následně ve výuce prezenční, na kterou se již všichni velmi těšíme.

Jakub Konečný

Úspěchy našich studentů v online soutěžení

Touhu ukázat, že jsou studenti v něčem dobří, lepší, nebo dokonce nejlepší, se nepodařilo potlačit ani v době pandemie. Naši studenti se v průběhu zimy a jara zúčastnili většiny obvyklých soutěží a olympiád.

V krajském kole konverzační soutěže v ruském jazyce v kategorii ZŠ se naše studentka *Denisa Magenheimová* (2. A) umístila na krásném druhém místě. Ve starší kategorii nás reprezentovala *Andrea Fialová* (4. A)

V okresním kole konverzační soutěže v německém jazyce v mladší kategorii dosáhla na 2. příčku *Emily Zbránková* (2. A), mezi staršími nás reprezentovala *Marie Bílá* (5. A).

Velkou radost nám udělalo umístění *Jakuba Tesárka* (5. A), který obsadil 1. místo v okresním kole olympiády v anglickém jazyce.

Soutěžilo se také v českém jazyce. Velkého úspěchu dosáhla ve starší kategorii *Barbora Vacková* (6. A), která postoupila z okresního kola a reprezentovala naši školu v kole krajském. Na 4. místo dosáhla *Alžběta Neporová* (1. C), což je pro ni v této kategorii velký úspěch. Z mladších žáků nás v okresním kole reprezentovaly *Adina Hrazdírová* (1. A) a *Blanka Petáková* (2. A).

V dějepisné soutěži pro naši školu získala *Karolína Eliášová* (1. C) na krajské úrovni velmi hezké umístění v první třetině soutěžících. Podobně jako *Alžběta Neporová* (1. C) i ona má svoji gymnaziální kariéru teprve před sebou.

Ve školním kole soutěže Matematický klokan obsadili 1. místo tyto studenti: v kategorii Kadet – *Alžběta Palasová* z 1. A, v kategorii Junior - *Jan Parež* ze 4. A (4. místo v okresní statistice) a v kategorii Student – *Ondřej Martinovský* z 6. A (8. místo v okresní statistice). Studenti se účastnili také Matematické olympiády. V okresním kole MO – Z8 se umístila na 3.–4. místě *Alžběta Palasová* z 1. A.

Vítězkami školního kola biologické olympiády se staly *Barbora Vacková* (6. A) a *Veronika Škubalová* (4. A).

Zdeňka Křesinová

Rozhovor s naším úspěšným olympionikem

Kdo nebo co má na svědomí, že se z Kuby Tesárka stal vítěz okresního kola olympiády v angličtině?

Moje generace má tu výhodu, že už prakticky vyrůstala s internetem. U mě to bylo velice podobně, první známky angličtiny se začaly objevovat u počítačových her a posléze už u čehokoliv na internetu např. u filmů. Musím také samozřejmě zmínit můj přechod na gymnázium, protože nebýt toho, s největší pravděpodobností by se ten rozvoj o 2 roky zpozdil.

Co bys poradil svým vrstevníkům, kteří by si chtěli zlepšit svoji angličtinu?

Myslím, že nejvíce pomůže to, že se angličtina stane neodpuštělnou součástí rutiny. Když angličtinu musíte využívat každý den, tak se v ní zcela logicky budete každý den aspoň o kousek zlepšovat a v téhle době už je prakticky nemožné se jí vyhnout.

K čemu si už ve svém životě využil své znalosti angličtiny (kromě vyhrávání soutěží)?

Angličtinu využívám každodenně prakticky stejně jako češtinu, spojuje mě s okolním světem, propojují se tak s ostatními kulturami, zjišťuji si tak jiné a často i důležitější informace. Il když anglicky každý den nemluví, tak anglicky přemýšlím, opravdu valná většina mých myšlenek je v angličtině. Proč to dělám, nevím, asi je mi to příjemnější. Češtinu samotnou ale stále řadím míle nad angličtinu a často si připomínám, jaké mám štěstí, že jsem rodilý mluvčí zrovna takového jazyka.

Jaké máš plány do budoucna? Hraje v nich tvoje výborná angličtina také nějakou roli?

Znalost jazyku se nikdy neztratí. Pokud bych se úspěšně dostal na filmovou školu, určitě bych začal psát v angličtině více rozsáhle než do teď, ale mojí prioritou je stále česká tvorba, protože náš jazyk je mnohem krásnější, flexibilní a má obří potenciál, alespoň pro uměleckou tvorbu. Druhá možnost je politika, a pokud bych se do ní vydal, rád bych se věnoval spíše zahraničním vztahům, kde je nejenom angličtina převelice důležitá.

Zdeňka Křesinová

Jdeme do finíše

Kromě toho, že má středoškolská dráha skutečně rychle a ministersky chaoticky končí, končí zároveň má cesta mikrosvětlem molekulární biologie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy.

Ještě mi nebylo sedmnáct let, byla jsem ve čtvrtém ročníku šestiletého oboru na Gymnáziu pod Svatou Horou, když jsem obdržela od své třídní učitelky Mgr. Hany Malátkové odkaz na program stáží na PřF UK s názvem Začni (si) s přírodovědou. Stačilo jen napsat motivační email vybranému konzultantovi. Volba padla na obor protistologie pod vedením doc. Mgr. Vladimíra Hampla, Ph.D.

Přibližně po měsíci přišla kladná odpověď a 20. října 2018 jsem poprvé vstoupila na akademickou půdu ve Viničné 7 (tam, kde kdysi působil Albert Einstein). Odcházela jsem po třech hodinách úporného soustředění s plným batohem materiálů (samozřejmě v angličtině) a se sebevědomím na nule. V tu chvíli jsem měla chuť zařadit zpátečku a na plný plyn vycouvat.

Strávila jsem sice podzim i zimu s nosem ve slovníku, avšak 8. března 2019 se můj svět převrátil naruby. Už okolo sedmé ranní jsme vyrazili do BIOCEVU – Biotechnologického a biomedicínského centra Akademie věd a Univerzity Karlovy ve Vestci. Ten obrovský komplex laboratoří na mou dušičku skutečně zapůsobil, ještě více se mi pod kůži ale zaryla vstřícná laborantka Mgr. Eva Mazancová, pod jejímž vedením jsem si začala osvojovat skutečné laboratorní metody, mezi nimiž bych zmínila třeba dnes populární polymerázovou řetězovou reakci, tzv. PCR.

Jela jsem tam pak ještě mnohokrát, naposledy 20. února 2020. Těsně, ani ne za měsíc už se tam vše točilo okolo úplně jiného pidižvíka.

Celý výzkum měl být sepsán do jedné ucelené práce SOČ – Středoškolské odborné činnosti. Psala jsem ji od 8. srpna 2019 do 2. ledna 2021. Vyměnili jsme si s panem doc. Hamplem celkem 37 mailů, s paní Mgr. Mazancovou 29 mailů. (Ano, spočítala jsem to.) Práce s názvem *Sekvenace a fylogenetická analýza nových izolátů diplomonád ze sladkých a brakických vod* čítá 52 stran, 24 kapitol, 26 citovaných vědeckých článků, 25 obrázků a 12 tabulek.

V průběhu psaní jsem zažívala pocity, jaké jsem jako šprtka neznala – nechtělo se mi. Opravdu hodně se mi nechtělo. Jednu kapitolu jsem přepracovávala 12x, než mi ji pan doc. Hampl schválil. Dopočítávala jsem koncentrace roztoků tak vehementně, až jsem zapomněla zapojit notebook do sítě a mohla začít znovu. Byly chvíle, kdy jsem se nedokázala vyznat ve vlastních popiscích zkumavek (ono, když si ji

pojmenujete např. 2+ (2MA2) k15 ...). Ale za tu radost při práci s Evou či s panem Hamplem to stálo. Opravdu.

Čekalo mě ještě vytvoření videa na YouTube k obhajobě. Po měsíci na online výuce v tepláčkách jsem se vyšvihla, pokusila zkulturnit a vydala do obýváku před kameru svého mobilního telefonu.

Za pár dní, 26. dubna 2021, se koná závěrečná obhajoba na krajské úrovni.

Milí spolužáci, pokud se vám takováto příležitost naskytne, prosím zvažte ji dobře. Dřina je to opravdu velká, ale tu zkušenost a ty zážitky už vám nikdo nevezme. Takovýto článek pak budete psát s radostí a nostalgickým vzpomínáním, tak jako já teď. Držím palce.

Barbora Vacková, 6. A

Naše biatlonová naděje

Velká gratulace patří našemu studentovi Davidu Eliášovi (2. A), který se věnuje závodně biatlonu, a přitom má i velmi dobré studijní výsledky ve škole. Na mezinárodním Mistrovství ČR v Novém Městě na Moravě konaném 23. a 24. ledna se Davidovi velmi dařilo. Získal 2 tituly mistra ČR – ve sprintu klasickou technikou a v hromadném startu volně. Na 3. příčce skončil v intervalovém závodě klasicky.

V únoru David zvítězil v nominačním závodě na ZON (Závod olympijských nadějí) a byl nominován do reprezentace ČR.

Nové výzvy pro budoucí dobyvatele vesmíru

V pátek 9. 4. 2020 jsme měli projektový den na téma Dobývání vesmíru. Program začal přednáškou pana Milana Halouska, jenž se zabývá kosmonautikou a pracuje v české astronomické společnosti a ve vzdělávacím spolku KOSMOS-NEWS.

Dozvěděli jsme se spoustu nových a zajímavých odborných informací o vesmíru a kosmonautice. Například, že v současnosti obléťává zeměkouli mezinárodní kosmická stanice ISS, která je v provozu od roku 1998, a předpokládaný konec provozu jsou léta 2028/2032. Nyní na ní ve vesmíru pracuje expedice 64, která má sedm členů. K této expedici se právě dnes pomocí rakety Sojuz MS-18 připojila tříčlenná skupina. Teď je tedy ve vesmíru celkem 10 astronautů, ze kterých se za pár dní tři vrátí.

Pan Halousek nám také představil spoustu dalších expedic vesmírných agentur a soukromých společností. Například AXIOM SPACE plánuje komerční mise, to znamená, že k ISS poletí na osm dní jeden zkušený astronaut a tři turisté, kteří si cestu zaplatí. První je naplánována na leden 2022. Dále NASA ARTEMIS připravuje nový program cesty lidské posádky na Měsíc, navazující na americký program Apollo, kterým se sem dostali první lidé. Úplně prvním člověkem, který kráčel po měsíčním povrchu, byl americký astronaut Neil Armstrong. Všechna přistání lodí Apollo byla v oblasti rovníku Měsíce. Nyní se naopak plánuje postavení nové základny na jižním pólu Měsíce, kde vědci objevili CRATER SHACKLETON, což je impaktní kráter, který je čtyři kilometry hluboký a teplota na dně kráteru je -183°C . Naopak na okraje kráteru stále dopadá sluneční světlo a jsou tedy teplé. Tato místa získala označení – kráter věčné temnoty a vrcholy věčného světla. Je tu také návrh vybudovat na Měsíci novou kmenovou banku a spermobanku, které jsou teď v chladu Antarktidy.

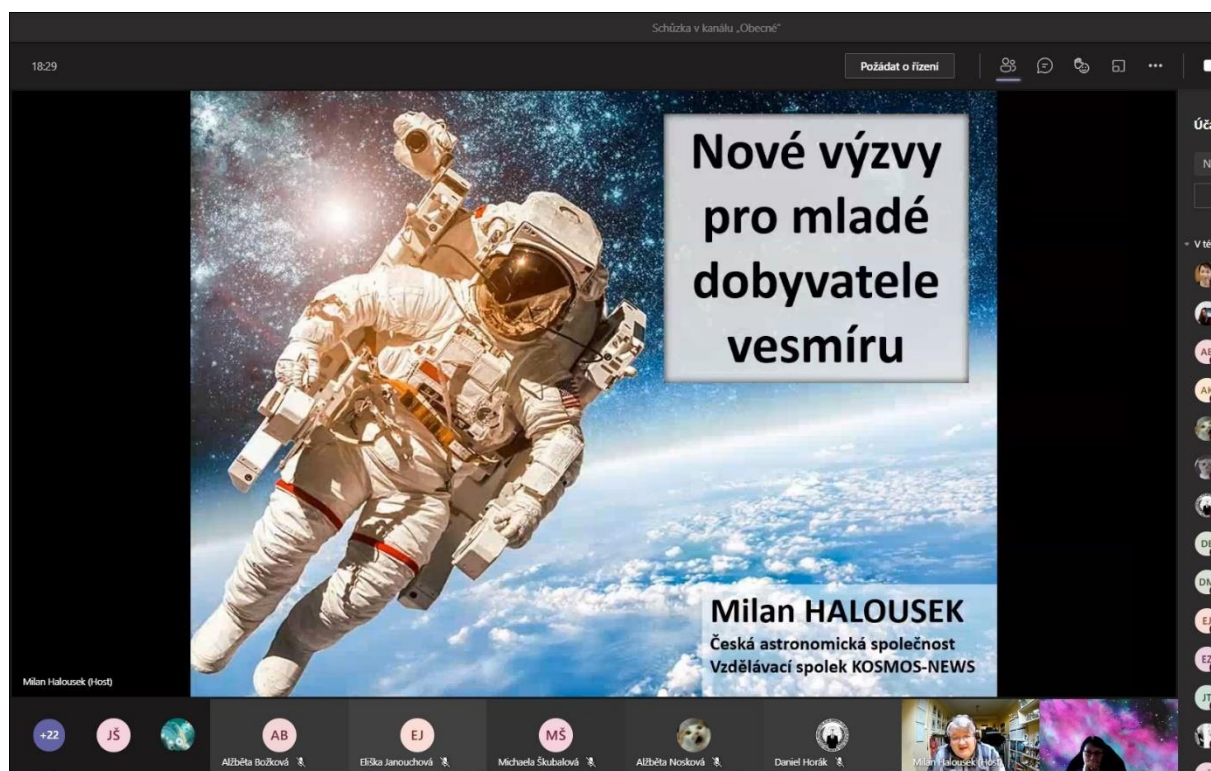
Také jsme se bavili o vesmírném výtahu, který byl už roku 1895 pojat Konstantinem Ciolkovským jako koncept vysoké věže. Pro funkční vesmírný výtah však musí být nejdříve vyroben dostatečně pevný materiál.

V budoucnu nás čeká cesta na Mars, která by měla proběhnout přibližně v letech 2035/2040. Cesta bude trvat sedm měsíců a MARS BASE má vizi takovou, že po přistání bude základna postavena 3D roboty, kteří budou fungovat na principu 3D tiskárny. Do krusty, která takto vznikne, pak budou navozeny potřebné přístroje a zařízení. Také by měly být používány nové pohony, například iontové pohony, jaderné pulzní pohony, antihmota a fúzní pohony. Abychom však mohli dobývat vesmír, musíme uchovat planetu Zemi pro život dalších generací. Pomáhá nám v tom právě monitorování životního prostředí z vesmíru, které sleduje globální klimatické změny, atmosféru a oceány.

Po přednášce následovala naše skupinová práce. Dostali jsme čtyři témata, ze kterých jsme si mohli vybrat a následně je originálně zpracovat v jakýchkoli formách, do kterých jsme zapojili svou fantazii. Společně jsme tak podrobně rozebrali návrh kosmické lodě pro cestu na Mars, návrh základny na Marsu, strategii dobývání Marsu a návrh složení a výcviku posádek pro let na Mars. Pan Halousek nám naše návrhy a nápady vždy okomentoval, zhodnotil či doplnil zajímavé informace. Mimo jiné jsme zjistili, že se už astronauti ve stavu beztíže naučili pít kávu, protože byl vynalezen speciální hrnek, ze kterého káva ve stavu beztíže „nevytékne“.

Za celou třídu mohu říct, že jsme si to společně moc užili a všem se nám to líbilo.

Blanka Petáková, 2. A

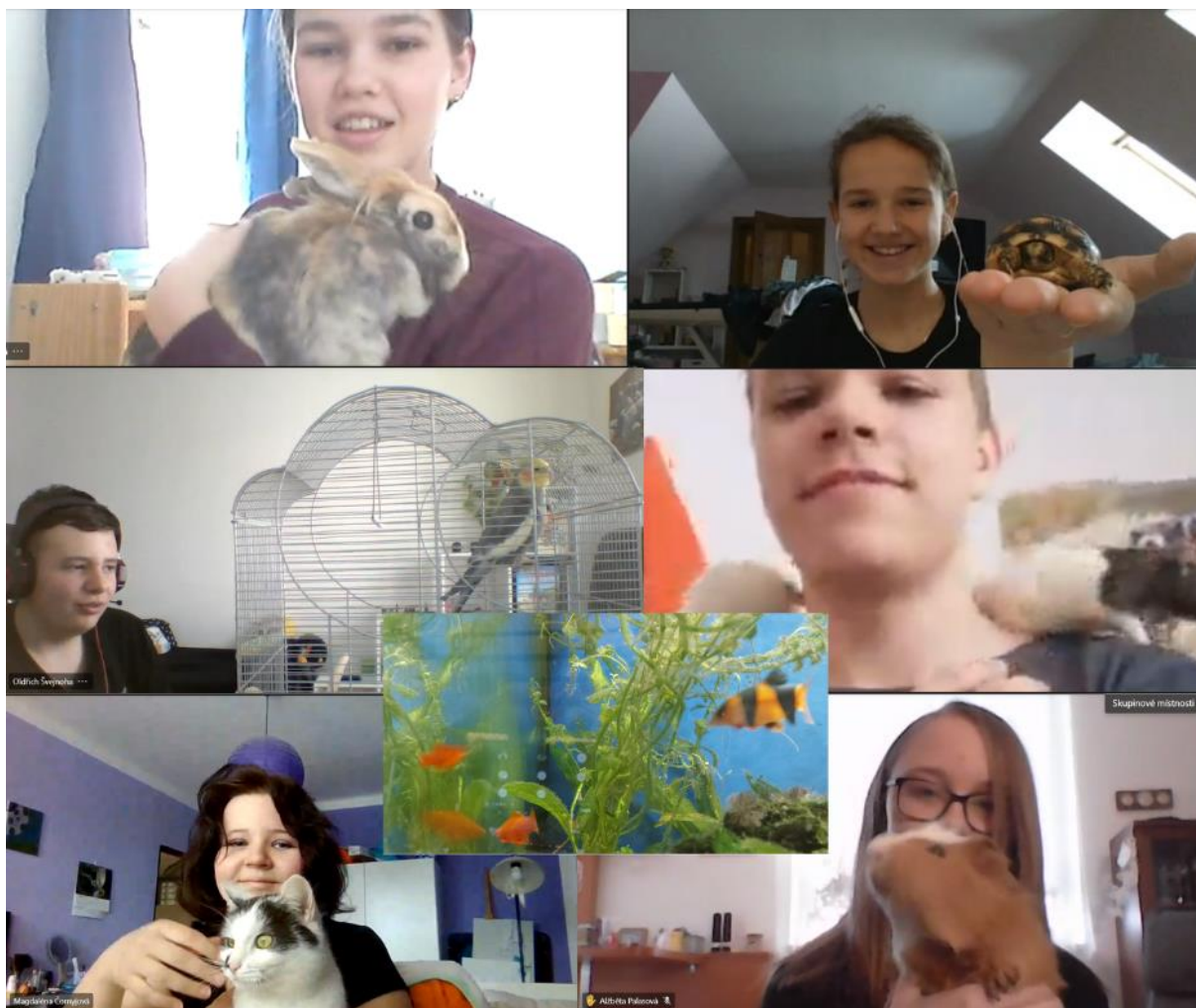

Zvířecí mazlíčci na hodině němčiny

Stále jenom slyšíme, jak je distanční výuka nedostatečná, chybí osobní kontakt, dohled nad prací studentů, znamená úpadek vzdělanosti. Mnohé z toho je pravda. Nám se ale podařilo se studenty 1. A využít možnosti být doma a zároveň se svými spolužáky k zajímavé aktivitě. Naším tématem byla domácí zvířata, pejsci, kočky, křecci atd. Viděla jsem, jak studenti ožili, snad každý dokázal nějakého mazlíčka nabídnout. Nápad na sebe nenechal dlouho čekat. Příští hodinu si přinesete do hodiny svého zvířecího kamaráda a představíte ho ostatním. A ono to skvěle klaplo. Adinčina želva, Oldův papoušek (nebo kanárek?), Michalovy krysy (které mimochodem nesnáším, ale v počítači mi tolik nevadily),

Bětčino morče, Lenčin králík a Magdy kočky, všechna tato zvířátka a některá další byla s námi na hodině. Pro všechny to bylo příjemné zpestření výuky. Na všem se nechá najít něco pozitivního.

Zdeňka Křesinová

On-line exkurze do jaderné elektrárny Dukovany

23. února jsme se zúčastnili online přednášky o tom, jak funguje jaderná elektrárna. Celá přednáška byla zajímavá množstvím informací, ale také formou, kterou nám byly sděleny. To, co jsme se dozvěděli, bylo snadno slučitelné s tím, co se učíme ve škole, a tak jsem neměla s pochopením principu jaderné elektrárny problém.

I když nám byly předloženy jen ty nejzákladnější věci, tak mi stejně přišlo, že celá jaderná elektrárna je složitá nejen svou strukturou, ale také obsluhou a udržováním bezpečnosti.

Zjistili jsme, že pomocí jader v reaktoru je ohřívána voda, která poté, co se změní na páru, roztáčí turbínu a pomocí generátoru je získávána elektrická energie. Voda v turbíně se ochladí pomocí systému chladicích věží, které jsou dominantou celé elektrárny.

Myslím si, že jaderná energie a její získávání není škodlivé našemu prostředí, a pokud se bude elektrárna udržovat a všechno bude fungovat tak, jak má, nehrozí žádné větší nebezpečí.

Paní přednášející byla moc milá a vše nám vysvětlila. Chtěla bych jí moc poděkovat za přednášku, která mi umožnila pochopit, jak funguje jaderná elektrárna.

Nemyslím si, že bych mohla v budoucnosti pracovat v jaderné elektrárně, ale i tak mi přišla přednáška velice zajímavá.

Magdaléna Vašková, 2. A

Pandemické múzy aneb studentská tvorba neusnula

Optimalizace

Na hlase občana nám přec moc záleží,
ale jen na očko, je totiž přítěží.

Petice, protesty studentů, dospělých,
nemají významu, my jsme už smluvení.

Že je to okaté, až oči bolí?
Není to zrada, jen posyp solí.
Prostě co překáží, ofiko zmizí.
Teď se však nedozvíš, kdo z toho sklízí.

„Tak je to za námi,
moc nás to mrzí.
Pro lepší vzdělání
pár škol tu zmizí.“

Tomáš Větrovský, 4. C

Rodinný mazlíček

Jeho poslední dny života
proběhly velmi rychle,
pak po něm zbyla jen prázdnota
a prostředí ztichlé.

Páníčci velmi plakali,
smutněli po svém psovi,
hrobek mu kopat začali,
za kusem hustého křoví.

Stále na něj mysleli,
celé dny i noci,
přestože jim všichni říkali,

že se nevrátí a smutek se vytratí.

Smutek však dlouho zůstával,
i přes všechny tyhle sliby,
postupně sice ustával,
ale jejich pes jim stále chybí.

Magda Neporová, 1. A

Výkřiky

Cožpak nezvolaly již dosti?
Cožpak již nejsou ku libosti
slečny spanilé se svými sochami
(jsou jak břitva žírného Occamy).

Prohloubena byla jáma vsutku,
prohloubena vsutku do zármutku,
jejž vyvolaly ony panny zcela samy
těm sluhům žádosti, těm břitvám bez hrany.

Arci jejich tupost se do kryve opřela,
jejich minulost, ni nulost se nezapřela
a tak s výkřiky řízného řevu se ztišily.

Znovu k Měsíci povstali, však nepozorující
ho zcela přísně, otočila se jim strana mince
a hvězdy jejich životů jim byly zmršily.

Jakub Tesárek, 5. A

Člověk

Člověk se někdy upne
na věci, co nejsou nutné.
A potom jenom přemýšlí,
co s nimi vlastně zamýšlí.

Člověk se upne i na lidi,
které ve své budoucnosti nevidí.
V tu danou chvíli je potřebuje,
ale vzápětí si život bez nich představuje.

Člověk dělá velké chyby,

když myslí, že mu chybí.
Že schází mu oni i s pocity,
nechce nahlédnout reality.

Člověk má špatné svědomí,
když si to všechno uvědomí.
Že ty lidi nechce už vidět,
nechce se za svou minulost stydět.

Člověk to vůbec nemyslí špatně,
on jenom prostě nechce žít fádně.
Tak to radši celé ukončí,
ani se pořádně nerozloučí.

Linda Háse, 5. A

Snění

Proč končí stopy ve sněhu,
a kdy je konec příběhu?
Proč nejvíc vidím za noci
a nevím, jak si pomoci?

Proč toužíme, i když jsme sytí?
Proč hledáme, co nelze mítí?
Proč chceme vše, a nejde nic?
Proč zhýčkaní jsme čím dál víc?

Proč máme rádi zakázané,
Když víme, že jsou z toho daně?
Proč i když vím, že je to nemožné,
myslím na to všemožně...

Tomáš Větrovský, 4. C

Malá ochutnávka z románu Jackpot od Antonína Miškovského (3. A)

Tanec

Byl už večer.

Venku pršelo, obloha zešedla a v ulicích Londýna se válela mlha. Počasí pod psa.

Postávala jsem v místnosti před prázdným tanečním sálem.

Měla jsem na sobě staré plesové šaty po matce a ochozené taneční boty, které mě už roky tlačily. Nové jsem si nemohla dovolit. Otec pracoval ve dne v noci, aby nás vůbec uživil. I tak ale nevydělával dost, a tak si nadělal spoustu dluhů.

Čekala jsem na svého nejen tanečního partnera. S Chrisem jsme se poznali už na základce. Nejdřív jsme byli jen přátelé, ale co jsme se dostali na střední, z přátelství se stalo něco víc. Náš vztah byl těžký. Nějakou dobu jsme ho tajili před Chrisovými rodiči, ale ti na naše tajemství brzy přišli.

Byli hrozně bohatí. Měli velký dům ve čtvrti, kde jsem ani nikdy nebyla. Podle toho, co mi říkal Chris, byli šíleně naštvaní, když se o mně dozvěděli.

Nervózně jsem pohlédla na hodiny na stěně. Nikdy se nezdržel tak dlouho.

Vtom se vynořil ze dveří, jako by ho moje myšlenky přivolaly.

„Ahoj,“ pozdravila jsem.

Byl zpocený. Aspoň myslím. Těžko říct, kvůli tomu dešti.

„Ahoj,“ odvětil stejně stručně.

„Kde jsi byl tak dlouho?“

„Promiň, já...musel ještě něco zařídit.“

Tónem hlasu dal najevo, že se o tom nechce bavit.

Uhlazený oblek mu padl přesně, i když už mu zase za rok bude nejspíš malý. Mohl si to dovolit. Neustále mi nabízel, že za tátu ty dluhy zaplatí, nebo že mi koupí nové boty, ale já ho pokaždé rázně odmítla. Věděla jsem, co se říká ve škole. Všichni si myslí, že jsem s Chrisem jen pro peníze. Ale takhle jsem aspoň já věděla, že to tak není. Celá škola věděla, jak chudě žiju, a kdybych se někde objevila v čemkoliv, co není ze sekáče, jen bych v tom všechny utvrdila. Možná jsem neměla peníze, ale o to víc jsem měla hrdosti. Chris chodil na soukromé hodiny tance a pak mě tajně doučoval. Ale stejně to všechno praskne – dřív, nebo později. Každé tajemství se nakonec provalí.

„Nebud' smutná, příště přijdu včas, slibuju,“ utěšoval mě.

„Nejsem smutná!“ odporovala jsem.

„Tak mi to dokaž,“ řekl,

„No tak, usměj se trochu.“

Připojil telefon k reproduktorům a pustil veselou píseň.

„Tak co je s tebou?“ zeptal se, zatímco mě za ruku vtáhl na parket.

Vyhnala jsem temné myšlenky a uculila se.

„Tak ona to umí,“ prohlásil vesele.

Tančili jsme skoro dvě hodiny. Kdybychom ráno nemuseli do školy, nejspíš bychom tančili celou noc. Bezstarostně, jako normální pár. Jen při tanci jsem byla schopná vytěsnit všechny potíže z hlavy a užívat si ladné pohyby. Jen při tanci jsem byla obyčejná holka a Chris byl obyčejnej kluk. Jakmile jsme dotančili a lehli si vedle sebe doprostřed parketu, propast mezi námi se znovu prohloubila.

Chytil mě za ruku.

„Chrisi, co to tu děláš?“ ozvalo se od dveří.

Oba jsme rychle vstali. Ten hlas jsme oba dobře znali.

Stál tam Chrisův otec, pan Taylor.

Chris mě pustil a rozešel se k němu.

„Tati, prosím...,“ začal Chris.

Jeho otec ho ale přerušil.

„Ty spratku!“ vykřikl a mrštil o zem s deštníkem, co držel v ruce.

Pevně ho chytil za ruku a vlekl ho pryč.

Posmutněle jsem je pozorovala. Už se provalilo i tohle. Věděla jsem, že s naším tancem je konec.

„Na co tak zíráš!“ okřikl se po mně.

Měla jsem vztek, ale co jsem mohla dělat.

„Ještě jednou tě s ní uvidím a nechám tě hlídat, jakože je bůh nade mnou!“ vykřikoval.

Ještě dlouho ke mně doléhaly nadávky pana Taylora, dokud na konci chodby nezaklaply vstupní dveře. Klesla jsem k zemi a dala se do pláče. Pomyslela jsem na peklo, které si Chris doma zažije, i na všechno

ostatní. Že se znovu budeme vídat jen ve škole, dokud nenajdeme způsob, jak jeho rodiče aspoň na nějakou dobu přelstít, a že už spolu nebudeme moct tančit. Všechno se zdálo být proti mně. Snad jsem nežádala tolik. Když jsem odcházela, převlékla a přezula jsem se, abych si v dešti nezničila jediné slušné šaty s botami. Sama jsem šla v dešti domů, v omšelém kabátě a ošuntělých botách.

Došla jsem domů celá promrzlá.

Potmě jsem se zula, abych neplýtvala elektřinou. Poručil mi to tak táta.

Ještě nebyl doma.

Z kohoutku v kuchyni jsem si nalila vodu. Dopisy ležely na stole. Táta je musel zapomenout vyřídít, než odešel do práce. Projdu je za něj sama, pomyslela jsem si a volnou rukou hromádku vzala.

Docupitala jsem do svého pokojíčku. Byl malý, ale o to útulnější. Holé, opadané zdi, prostá podlaha, skromná postel a malý pracovní stůl. Zběžně jsem pohlédla na jedinou věc, která na něm ležela. Hodinky. Dostala jsem je od Chrise k mým třináctým narozeninám. Nejdřív jsem se jich nechtěla ani dotknout, ale kvůli škole jsem potřebovala vědět, kolik je hodin, a tak jsem si na ně postupně zvykla. Sedla jsem si se zkříženýma nohama doprostřed postele. Postupně jsem otvírala obálky. Reklamy jsem odkládala na jednu hromádku, složenky a účty na druhou. Jedna z obálek upoutala moji pozornost. Oznámení o exekuci. Rozbušilo se mi srdce. Mám to otevřít? Táta mi zakázal číst dopisy z úřadu, ale co na tom. Jestli je v tom dopise to, co jsem si myslela, tak už to bude stejně jedno. Roztrhla jsem obálku a nehnutě četla řádek po řádku. Dali nám lhůtu do konce roku, pak nám vezmou byt, i všechno v něm. Nevěděla jsem, co udělat. Chtělo se mi křičet, nadávat a brečet zároveň. Zachovala jsem si chladnou hlavu, protože jsem zaslechla kroky na schodech. Táta. Postavila jsem se do predsíně.

„Co to je?“ vyštěkla jsem, jakmile jsem spatřila tátův obličej. Zůstal zaraženě stát.

„Víš, že jsem ti zakázal...”

„To je mi fuk!“ Do očí mi vhrkly slzy.

„Říkal jsi, že na tom nejsme tak špatně. Že máš něco naspořený!”

„Bello, já...”

„Lhal jsi mi! Lhal jsi mi do očí!“ Odběhla jsem do pokoje a práskla za sebou dveřmi.

Na úplný závěr trocha pohlazení po duši, myslím, že ho v této divné době všichni potřebujeme.

O hvězdičkách strážných

Víš, jaký je skutečný úkol hvězdiček na nebi? Jistě, zdobí oblohu a svítí poutníkům na cestu. Ale především uprostřed každické noci hlídají děti. Ano, úplně všechny, i tebe. U každého pokojíčku natáhnou svou dlouhou ručku, poodhrnou záclonku a nakouknou dovnitř, jestli je všechno v pořádku. Když dítě pravidelně oddechuje, pokračují o dům dál.

Že si nikdy neviděla, jak tě hvězdička kontroluje? Vždyť to je dobře. To znamená, že vždycky pěkně spinkáš. Děti, které po nocích pláčou, zdají se jim zlé sny anebo nemohou usnout, těm hvězdičky pomohou.

Chci ti povědět jeden příběh. Byla jednou jedna malá holčička. Jednoho dne ji rodiče konečně dodělali vlastní pokojík. Sice se na něj moc těšila, jenomže když ji tam rodiče večer uložili a nechali přes noc samotnou, bála se. Nemohla kvůli tomu spát. Převalovala se v postýlce a třásla se strachy.

Když to viděla hvězdička při své pravidelné noční obchůzce, rozhodla se holčičce pomoci. Žádná hvězdička by nenechala dítě v noci se bát.

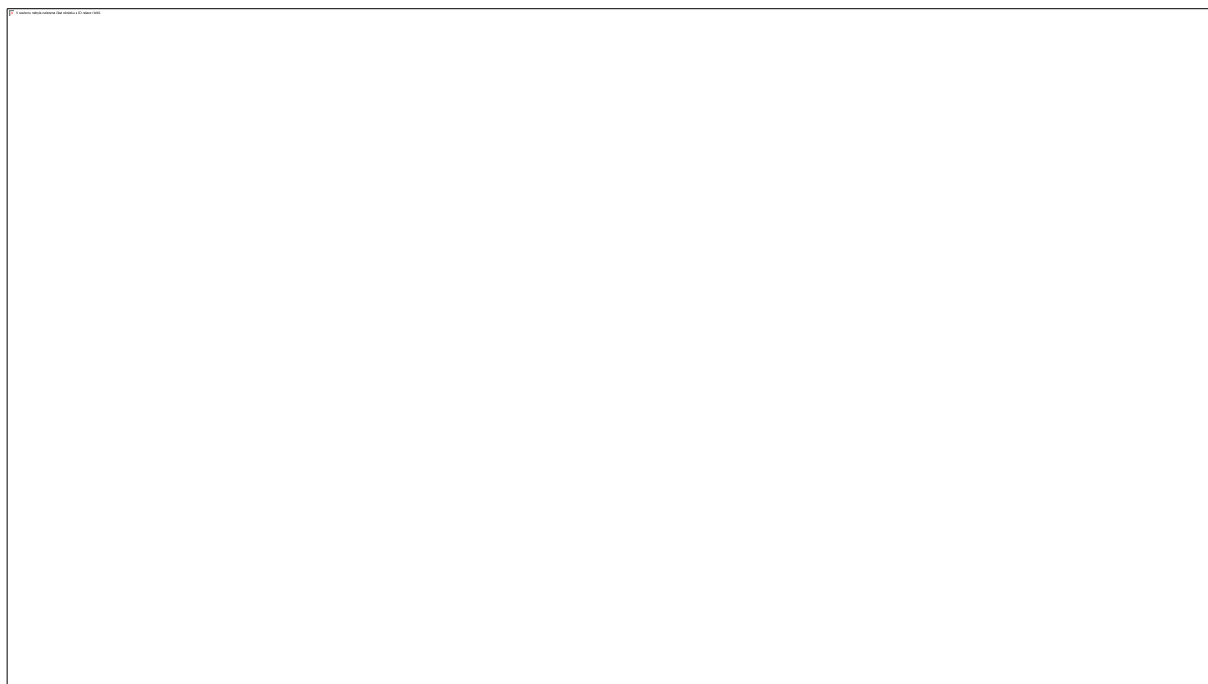
Jak tam ta nešťastná dívinka ležela, najednou ji oslepilo světlo a zjevila se před ní hvězdička. Holčička se sice nejprve vyděsila, než však stačila vykřiknout, hvězdička promluvila. „Neboj se, Barborko. Já jsem hvězda Emilka Strážná. Nechci ti ublížit. Přišla jsem ti pomoci. Co se děje?“ Holčička Emilce všecičko vypověděla. Ta se jen usmála a řekla: „Snad nebude tak zle. Ty tu přece nejsi sama. Vždyť na nebi jsme my, hvězdičky, a jsme stále při tobě. Každou noc tě jedna z nás navštívuje a vždy klidně spíš. Až dnes poprvé jsem musela zasáhnout.“ „Opravdu?“ „Víš co, já ti to ukážu.“ prohlásila a podala Barborce ruku.

Ta ji stiskla a v tu chvíli společně začaly plout tmou k obloze. Barborka nevěřila vlastním očím. Emilka nelhala. Kolem nich viděla další hvězdičky, které obcházely dětské pokojíčky a kontrolovaly, zda někde není nějaký problém. Emilka se se všemi zdravila. „Teď už mi věříš?“ zeptala se Barborky. Ta jen přikývla. „To jsem ráda. Já tě vrátím rychle zpátky do postýlky, abys nebyla ráno unavená. Teď už usneš, když víš, že se nemusíš bát, vid’?“

Emilka položila Barborku zpátky, dala jí pusku na čelíčko a zmizela. Až v té chvíli Barborku napadlo, odkud vlastně znala její jméno. Vždyť jí ho nepověděla, nebo ano? Než na to přišla, usnula. Nebo to celé byl sen? Ráno už si nebyla jistá, ale od té doby se nikdy v noci nebála.

Teď to víš, hvězdičky tě vždycky hlídají. Na ně se můžeš spolehnout. Už se tmy také nebudeš bát, že? Tak dobrou noc. Ať se ti zdá něco krásného.

Alžběta Neporová, 1. C

Účast našich studentů v probíhající internetové on-line soutěžní galerii www.cimtacara.cz

Do hlasování na www.cimtacara.cz se může zapojit i široká veřejnost, přátelé a příznivci jednotlivých soutěží, rodina nebo zkrátka každý, kdo chce svým hlasem podpořit mladé umělce i jejich učitele. Hlasování veřejnosti probíhá přímo pod soutěžním obrázkem jednoduchým přidělením bodů - OHODNOTIT. Každý návštěvník může jednomu obrázku přidělit 1, 2, 3, 4 až 5 bodů, formou „hvězdiček“. Přičemž jedna hvězdička = jeden bod. Vyhlášení vítězů: červen 2021

Hodně úspěchu našim umělcům přeje Mgr. Milan Čihák, VYV.

Vendula Behúnová, 3. A

Barbora Kubalová, 3. A

Dominika Šedivá, 3. A

Adéla Vlasáková, 2. C

Lucie Semecká, 3. A

Michaela Škubalová, 2. A

Vzpomínka 200 let od narození B. Němcové

Oldřich Švejnoha, 1. A

Vzpomínka 200 let od narození B. Němcové

Anežka Lišková, 1. A

Vzpomínka 200 let od narození B. Němcové